МИЛИЋИ

прича једне породице

Дом породице Милић

Господин Јован Милић – *старешина дома*

Госпођа Жаклина Милић

Госпођа Љиљана Милић Петковић

Супруг: господин Бојан Петковић

Господин Обрен Милић

Господин Јован Д. Милић – Старешина дома Милић

Јован Милић јавни је радник и дипломата из Ниша. Основне и мастер студије завршио је на Машинском факултету Универзитета у Нишу, као један од најбољих студената у генерацији, при чему је мастер студије окончао са просечном оценом 9,70. Усавршавао се у области финансија на програму ICE Универзитета Кембриџ, а завршио је и Дипломатску академију Министарства спољних послова Републике Србије.

Професионалну каријеру развијао је на пресеку јавне управе, комуникација, пројектног менаџмента и међународне сарадње. Прво радно искуство стицао је у приватном сектору и то у компанијама повезаним са модерним технологијама и студентским, међународним организацијама. Током 2021. године постаје део тима Градске управе за друштвене делатности Града Ниша, где се бавио питањима јавних политика за младе и локалног развоја, током истог периода био је део тима Центра за примењену математику Машинског факултета у Нишу. Децембра исте године бива изабран за одборника у Скупштини Града Ниша, где се задржао све до 2024. године.

Након ангажовања у приватном сектору, укључујући позицију пројектног менаџера у компанији „Инфостуд 3“, придружује се тиму министра др Јелене Беговић као посебни саветник министра, где је био ангажован на питањима развоја науке, иновација, међународне сарадње и стратешких пројеката. Учествовао је у реализацији више међународних иницијатива и пројеката, укључујући и пројекте финансиране средствима Европске уније. Доласком академика Беле Балинта на чело Министарства науке, као посебни саветник, обављао је и послове шефа кабинета све до августа 2025. године. Од 2024. године члан је управног одбора Института за повртарство у Смедеревској Паланци.

Од октобра 2025. године део је Министарства спољних послова Републике Србије, где наставља професионално усавршавање у дипломатској служби и бави се пословима из домена међународних односа у Кабинету државног секретара.

Још у својим средњошколским данима покренуо је иницијативу „Нађи Раула“, а данас хуманитарну организацију посвећену Раулу Валенбергу. Активности организације усмерене су на подршку младим талентима, заштиту угрожених и промоцију основних људских права. Покретач је више друштвено значајних иницијатива и конференција, међу којима се посебно издваја Форум младих научника, који је временом постао најзначајнији догађај таквог типа, који окупља младе таленте. Са друге стране, као студент покренуо је живу задужбину - Награду „Светислав Милић – младима од срца“, која се додељује истакнутим младим талентима. Аутор је више романа, укључујући и роман „И сиромашни имају сан“, који се бави важним друштвеним питањима једног друштва. Потписник је више научних радова из области енергетике и процесне технике, представљених на међународним конференцијама. Учесник је међународног пројекта

СИЕТЛУ, који је финансиран од стране Европске уније.

Оснивач је Дома културе и дипломатије, јединственог простора који спаја културу и дипломатију. Такође, иницијатор је непрофитног магазина „Нови Миленијум“, који се бави промовисањем младих и здравих стилова живота. О његовом животу снимане су емисије „Живот прича“ и „Добро у људима“.

За свој допринос друштву, образовању и јавним делатностима вишеструко је награђиван. Добитник је највишег признања Града Ниша – награде „11. јануар“, као и Сретењског одликовања, високог државног одликовања Републике Србије. Као средњошколац био је стипендиста Министарства просвете, науке и технолошког развоја, а носилац је и престижне Светосавске награде. Магазин Hello! прогласио га је за личност 2015. године. Заслужни је грађанин општине Пантелеј, а проглашаван је и за младог хероја Србије.

Течно говори енглески језик, а служи се шпанским и холандским.

Његова интересовања обухватају науку и иновације, историографију, људска права и међународне односе.

Госпођа Жаклина М. Милић

Госпођа Жаклина М. Милић *(дев.Ђорђевић)*, рођена је 21. септембра 1969. године у Нишу од оца Миодрага Ђорђевића и мајке Миланке Поповић *(удато: Кљајић).*

Након успешно завршене основне школе „Вук Караџић“ у Нишу, Жаклина, тада Ђорђевић, уписује Грађевинско - техничку школу „Неимар“, где постаје најбоља ученица у генерацији. Као ученица основне школе, а касније и као ученица средње школе, учествовала је на бројним такмичењима. Студирала је на Факултету заштите на раду, Универзитета у Нишу.

Већи део свог радног живота провела је у Дуванској индустрији у Нишу, исто као и њена мајка, а како сама каже та фирма јој је остала у најбољем сећању. **Жаклина** упознаје **Драгана** 27. октобра 1988. године у Нишу. Венчали су се априла 1989. Кум на венчању им је био дипломирани машински инжењер господин Миша Бибић.

Део свог живота Жаклина проводи у Канади, где се усавршавала, захваљујући подршци своје тетке госпође Добриле Шајфли.

Кратко време бавила се и предузетништвом.

Жаклина и Драган добијају ћерку Љиљану 1990. године, и синове Јована 1996. и Обрена 2004.

Говори енглески језик.

Госпођа Љиљана Д. (Милић) Петковић

Госпођа Љиљана Д. Милић, рођена је 14.7.1990. године у Нишу. Након успешно завршене основне школе „Родољуб Чолаковић“ *(данас: ОШ „Мирослав Антић“),* уписује средњу Машинско – техничку школу „15.мај“ *(данас: Саобраћајно – техничка школа „12.фебруар“)*, коју је уписала са преко 90 остварених поена. Убрзо постаје најуспешнија ученица у школи, а као ученица средње школе учествовала је на бројним такмичењима, између осталих и на такмичењу у знању историје Србије, где је остварила запажен резултат.

Учествовала је на бројним семинарима, а посебно истиче своје учешће на бројним приредбама у школи. Уметност је и данас велика љубав госпође Милић, посебно фотографија.

Као ученица генерације уписује Машински факултет, Универзитета у Нишу. Једна је од оснивачица хуманитарне организације „Нађи Раула“, а тренутно је запослена у Дуванској индустрији у Нишу.

Стални је члан комисије за доделу Награда „Светислав Милић – младима од срца“.

Поред матерњег језика, говори и енглески и руски језик.

Млади господин Обрен Д. Милић

Млади господин Обрен Д. Милић, рођен је 19.10.2004. године у Нишу. Завршио је основну школу „Мирослав Антић“. Саобраћајно – техничку школу „12.фебруар“ завршава као ученик генерације, након чега уписује Машински факултет, Универзитета у Нишу.

Са само петнаест година, почео је да волонтира у склопу бројних организација, између осталих и у хуманитарној организацији „Нађи Раула“. До сада је учествовао у организацији Форума младих научника, конференције „Нека боља будућност“, а посебно истичемо његов ангажман у склопу хуманитарне организације „Сви смо ми Деда Мраз“, коју Х.О. „Нађи Раула“ сваке године пуним срцем подржава.

Један је од главних организатора доделе Награда „Светислав Милић – младима од срца“.

Учествује у разним секцијама у школи. Био је ученичког парламента Средње-стручне школе у Нишу. Организатор је великог броја хуманитарних концерата. Полазник је ИС „Петница“, а током средњошколског образовања био је и стипендиста ДИВАЦ фондације. Тренутно је студент на Машинском факултету, Универзитета у Нишу.

Млади господин Бојан Д. Петковић

Господин Бојан Петковић, рођен је 19. септембра у Нишу, у породици чврстих породичних вредности и дубоко укорењеној традицији југа Србије. Његов отац, господин Драган, пореклом је из околине Алексинца, као и његова мајка, госпођа Гордана, која је целог живота била стуб породице и ослонац у његовом образовању и професионалном развоју.

Основно и средње образовање завршио је у Нишу, где је већ тада показивао изразиту склоност ка техничким и природним наукама. Након успешно положених пријемних испита, уписује Машински факултет Универзитета у Нишу, на којем је дипломирао 2010. године, стичући звање дипломираног инжењера машинства.

По завршетку студија, започиње професионалну каријеру у низу приватних компанија широм Србије, радећи као инжењер и усавршавајући се у различитим индустријским сегментима. Његов рад одликовали су прецизност, поузданост и одговоран приступ послу, због чега је убрзо стекао репутацију младог стручњака на кога се може ослонити.

Након година стицања искуства у приватном сектору, запошљава се у компанији „Тигар“ а.д. Пирот, једној од најзначајнијих индустријских компанија у региону, где наставља да развија своје техничко и управљачко знање и доприноси раду фабрике кроз иновативна инжењерска решења.

Трећег маја 2025. године венчао се са Љиљаном, рођеном Милић, најстаријом кћерком породице Милић. Венчање је представљало сусрет две породице које негују породичне вредности, рад, поштовање и заједништво. Тиме је започео ново поглавље живота, пуне подршке, љубави и међусобног уважавања.

Као посвећен професионалац и породичан човек, једнако је цењен и у својој средини и међу сарадницима. Познат је по искрености, мирном карактеру и преданом раду, али и по дубокој повезаности са породицом и крајем из ког потиче.

Господин Драган С. Милић (1961. – 2021.)

Драган С. Милић, рођен је 29. маја 1961 у Неготину, преминуо је у понедељак 8. марта 2021. године у раним јутарњим сатима након дуже болести. Најстарији је син Светислава и Љубице Милић *(девојачко Вранић),* унук Живка Милића и праунук Тасе Милића. Због посла свог оца стално се селио, те је променио велики број основних школа. Завршио је чувену Гимназију „Бора Станковић“ у Нишу, као један од најбољих ученика. Током средњошколских дана бавио се волонтирањем и био је активан у бројним школским секцијама, попут шаховске.

Драган Милић, дипломирао је на Машинском факултету, Универзитета у Нишу и то годину дана пре рока, као први у својој генерацији. Похађао је велики број курсева, а био је један од истраживача на пројектима Војске тадашње СР Југославије.

Усавршавао се у Русији, а његовим личним заслугама у град Ниш долази делегација Града Курска те ова два града постају градови побратими. Био је директор бројних предузећа, а последње радно место му је било у фирми „ЕЛИД“ у Доњем Душнику. У два мандата био је члан школског одбора Машинско – техничке школе „15.мај“ у Нишу.

Аутор је великог броја патената и све те патенте је уступио млађим колегама.

Пасионирано се интересовао за развој технике и инжењерства у свету. Био је супруг Жаклине и брижан отац Љиљани, Јовану и Обрену.

Осмог марта рано ујутру преминуо је након дуже болести. Сахрањен је у среду, 10. марта 2021. године на Новом гробљу у Нишу у породичној гробници уз бројне почасти.

Господин Светислав Ж. Милић

Господин Светислав Ж. Милић, рођен је 9.10.1936. године у Јасеници *(општина Житорађа),* где је и завршио основну школу. Рођен је у породици која се бавила претежно пољопривредом, родио се у породици која се после рата преселила из Црне Горе у мало место покрај Топлице. Након тога уписује Војну школу тадашње ФНРЈ. На дошколовању у Бања Луци био је пар година, управо у том граду је упознао и своју супругу Љубицу *(дев: Вранић).* Службовао је у великом броју градова, увек за отаџбину, те је целу своју породицу селио за Ковилово, Неготин, Сисак, Лесковац и последњи пут за Ниш, где остаје до своје смрти. У пензију одлази као стари заставник. Добитник је великог броја одликовања која су му додељена за војне заслуге. Увек је својој породици говорио да буду корисни заједници и да покушају да помажу, те је учествовао и у радним акцијама, али је на то мотивисао и своје синове Драгана и Милета. Преминуо је 11.11.2004. у Војној болници у Нишу, а уз дозволу његове породице формирана је Награда „Светислав Милић – младима од срца“, као породични споменик свим његовим добрим делима.

„...Мој пут ме је водио кроз војну службу, кроз многе градове и пределе. Сусретао сам људе различитих култура, обичаја и језика, али увек сам носио у срцу једну истину - да је свако људско биће вредно поштовања, без обзира на порекло, боју коже или верско опредељење.

Док сам служио војнички позив, трудио сам се да будем праведан и истрајан у својим уверењима. Веровао сам да је правда темељна вредност која мора бити доступна свакоме. Али истовремено, схватио сам да правда није довољна сама по себи. Без љубави, разумевања и подршке, она може остати само пуста реч на папиру...“ – написао је Светислав у својим мемоарима.

Госпођа Љубица П. Милић (1940. – 2021.)

Госпођа Љубица П. Милић *(дев.Вранић),* рођена је 9. маја 1940. године у Маховљанима, месту поред Бања Луке. Током рата, Љубица остаје без оба родитеља, отац Петар Вранић био је заклан, док је мајка Јованка била стрељана, те бригу о Љубици и њеној сестри Нади преузима њихова бака. Након смрти баке, Љубица и Нада одлазе у сиротиште у Опатији.

„Било је тешко у дому. Шишали су нас врло често на ћелаво, пуно пута су се јављале ваши у сиротишту. Моја Нада и ја смо свашта прошле“ – говорила је Љубица својим синовима и деци.

Након завршене Средње школе, Љубица почиње да ради у трговини и то у Трговинском предузећу *„Лијевче“* у Лакташима и то од 16.2.1960. до 16.9.1960. године, где је и била председник Синдикалне придружнице у колективу. У Требињу упознаје Светислава Милића, човека коме ће поклонити своје срце. Пар месеци касније, Светислав одлучује да ожени Љубицу. Због Светиславовог посла, они се селе по градовима бивше Југославије. Живели су у Кладову, Неготину, Сиску, Лесковцу, Ковилову - месту на самој граници, где су живели у кући где је била и месна заједница, а касније последњи премештај Светислав добија за Ниш, те се цела породица сели. Из велике љубави Светислава и Љубице Милић рађају се синови Драган и Миле Милић.

Својим пожртвованим радом, улогом мајке, свекрве, баке, рођаке и пријатеља, Љубица је промовисала највише врлине, као што су човекољубље, мир и љубав. Врло често је говорила својим синовима, снахама, унуцима и пријатељима:

„Ја сам као дете остала без оба родитеља, зато ћете децо ви увек имати моју подршку. Зато вам бака, драги моји унуци увек да нешто пара када кренете на екскурзију, такмичење или пут. Баки није имао код да да, вама има!“

Својим пожртвованим радом, улогом мајке, свекрве, баке и рођаке Љубица је промовисала највише врлине, као што су човекољубље, мир и љубав.

Љубица је слабије чула, иако је била увек поносна жена, када је био приче о здрављу трудила се да води рачуна о истом, чему је и учила своју децу.

Преминула је 28. априла 2021. године. Опело је одржано у понедељак, 3. маја 2021. године у 11.30ч у Цркви Часног Крста на Новом гробљу у Нишу. Сахрањена је истог дана у подне. Својим унуцима је као последњи поклон оставила пешкире, али је оставила пре свега пуно љубави. Омиљена песма Светислава и Љубице Милић била је: *„Кафу ми драга испеци“.*

Господин Живко Т. Милић

Живко (Таса) Милић, рођен је 20. јуна 1920. године у селу Јасеница, код Житорађе. Животни век провео је као земљорадник, посвећен раду на свом породичном имању и бризи о земљи која му је била основни извор прихода.

Своју животну причу започео је као део породице која је чврсто стајала уз своје вредности и својим преданим радом обезбеђивала егзистенцију. Као младић, Живко се жени са Великом Богдановић, рођеном 1915. године. Из њихове велике љубави рађају се Светислав, Миле, Ружа и Владимир.

Кроз године живота, Живко се труди да сачува породицу, али му је циљ био и да унапреди своје газдинство, а све како би се његови синови мање мучили у животу, што је врло често говорио. Његова преданост земљорадњи није била само посао, већ начин живота који је преносио на следеће генерације.

Уз поштовање према традицији и вредностима које је преносио, Живко остаје упамћен као предак који је својим радом, љубављу и одговорношћу обележио животе своје породице те оставио дубок траг у историји своје заједнице.

Госпођа Велика Милић

Велика Милић, рођена 22. фебруара 1915. године, била је жена чврстих ставова и неуморног духа. Одрасла у руралном окружењу, већ од малих ногу научила је вредности рада и посвећености.

Скромним пореклом, Велика се одликовала не само радном етиком, већ и дубоким верским уверењем које је обликовало њен живот. Иако је већи део свог времена проводила на пољопривредним пословима, Велика је такође неговала интересовање за моду.

Судбина је спојила Велику и Живка на сеоској прослави, где су се њихови путеви први пут укрстили. Њихова љубав расла је упркос свим животним изазовима, а њихов заједнички рад на газдинству био је основа њиховог живота.

Као посвећена мајка четворо деце – Светислава, Милета, Руже и Владимира, Велика је уложила огроман труд у одгој и бригу о својој породици. Њена способност да балансира између послова на имању и породичних обавеза показује њену снагу карактера и преданост.

Великин живот био је сведочанство о томе како једна жена, иако окренута традиционалним обавезама, може истовремено гајити интересовање за шире друштвене теме попут моде, показујући тако своју разноликост и дубину интереса.

Њен рад, вера и љубав према породици оставили су неизбрисив траг у срцима оних који су је познавали, чинећи је не само примером снаге и издржљивости, већ и симболом посвећености и љубави.

ИСТОРИЈА ПОРОДИЦЕ МИЛИЋ

- породица је лука мира у олујама живота -

„У сложну породицу, срећа сама од себе долази.“

19. век – Реформа традиционалне породице Милић

„После ослобођења Топлице и других јужних и југоисточних делова Србије од Турака 1878. године, неки крајеви, због исељавања албанског и турског становништва, остали су пусти, а међу њима и Топлица. Ради насељавања ових крајева, Србија је 1880. године донела закон о насељавању ових крајева, у коме је централно место заузело насељавање Топлице. Законом су били регулисани услови насељавања. У члану 1. поменутог Закона каже се да насељеници треба да су људи „који се занимају земљорадњом или каквим занатима неопходно потребним за сеоско становништво“. У члану 5 стоји да насељеници добијају по 4 хектара земље, ако је кућна задруга, на сваку мушку главу у задрузи старију од 16 година, још по 2 хектара. Занатлије добијају још по 1 хектар земље поред окућнице, као и грађу за кућу, бесплатно, у државној и општинској шуми. Према члану 6, првих 15 година насељеник ужива само земљу, а после тога времена она прелази у његову својину. По члану 7 насељеник се ослобађа свих државних пореских терета земље за 3 године (општинских не); насељеници се ослобађају службе у стајаћој војсци за 5 година, а у народној за 3.“[1]

Један од оних који су се населили у селу Јасеница, код Житорађе је отац Живка Милића Тиса. Он је са својом породицом живео од земљорадње. Такође се и Живко бавио земљорадњом, волео је природу, а посебно се занимао за лов. Као младић упознаје Велику, са којом ступа у брак. Из те љубави рађају се Светислав, Миле, Ружа и Владимир Милић.

Оно што је важно напоменути јесте да порекло породица Милић води из Црне Горе, за Милиће се може рећи да су Срби из Црне Горе. Након тог периода, живели су у околини Пећи на Косову и Метохији. Крсна Слава породице Милић је Аранђеловдан, који се празнује 21. новембра.

20. век – Утврђивање огњишта породице Милић

Светислав Ж. Милић, рођен је у малом селу Јасеница 9. октобра 1936. године од оца Живка, зидара и мајка Велике, домаћице, одгајан је у патријахалној породици. Светислав је рођен као прво дете у породици Милић. Две године касније на свет долази Миле Милић, а већ 1940. године рађа се Ружа, једино женско у фамилији, а касније кроз

[1] Вујадин Б. Рудић *„Становништво Топлице“,* САНУ посебна издања, књига 17, 1977. Стране 64-70

породичну историју, особа која је држала породицу на окупу, што је касније преузела њена кћи Дуња. Најмлађе дете је Владимир.

Светислав, најстарије дете Живка и Велике је још као дечак маштао о војсци, авионима и борби. Многи говоре да је за то заслужан његов отац Живко, који му је од малих ногу усадио љубав према отаџбини и важност очувања исте. Након завршене основне школе у селу Јасеница одлази на далеки пут у Војну школу, где је вредно радио, учио и за пар година исту и завршио, знао је да мора да извуче своју породицу из сиромаштва, а Војна школа је била најбољи лек за то. Међутим, у традицији породице Милић је да се не зауставља са усавршавањем након завршеног формалног образовања, те Светислав креће на различите додатне обуке и курсеве. Његова браћа и сестра су му говорили: *„Ти си наша душа и разум, ти си наш заштитник“.* Увек насмејан, смирен и племенит, Светислав је око себе ширио позитивну енергију, љубав и толеранцију.

Након завршене војне школе, Светиславова каријера креће узлазном путањом, постао је цењено војно лице и миљеник дама.

Управо на служби у Требињу, Светислав упознаје Љубицу, тада ученицу Трговинске школе. Љубав се рађа на први поглед. Љубица је током рата остала без оба родитеља, отац Петар Вранић био је заклан, док је мајка Јованка била стрељана, те Љубица и њена сестра Нада одлазе у сиротиште у Опатији. Управо та тешка ситуација натерала је Љубицу, тада младу девојку из Маховљана, места поред Бања Луке да настави своје школовање и да се додатно усаврши. Пар месеци касније, Светислав одлучује да ожени Љубицу. Након венчања они се селе по градовима бивше Југославије. Живели су у Кладову, Неготину, Сиску, Лесковцу, Ковилову - месту на самој граници, где су живели у кући где је била и месна заједница, а касније последњи премештај Светислав добија за Ниш, град коме ће поклонити своју душу, и град који је волео до своје смрти.

Из велике љубави Светислава и Љубице Милић рађају се синови Драган и Миле Милић.

Светислав је добитник великог броја различитих признања. Председник СФРЈ Јосип Броз Тито одликује га златном медаљом за заслуге.

Најстарији син Драган, 1989. године ступа у брак са госпођицом Жаклином Ђорђевић. Из њихове љубави на свет долазе Љиљана, Јован и Обрен.

Најмлађи син Миле се 1994. године венчава госпођицом Соњом Игњатовић. Брак није дуго опстао, те долази до развода већ 1999. године.

21. век – Модерни Милићи

Драган Милић већи део каријере проводи као инжењер у бројним предузећима. Његова супруга Жаклина, свој радни век проводи као запослена у Дуванској индустрији у Нишу. Миле Милић након студија отвора своју предузетничку радњу, која и дан данас функционише. 2003. године Миле Милић ступа у брак са госпођицом Христином Раденковић. Брак је склопљен у Пантелејској цркви у Нишу. У браку са госпођицом Христином Раденковић, Миле добија двојицу синова Михајла (2003) и Павла (2004). Исте

године, када је и Павле рођен, рађа се Обрен Милић, најмлађи члан породице Милић, син Драгана и Жаклине Милић.

Тмуран облак надвио се над кућном породице Милић, седмог новембра 2004. године , Светиславу се јавља велики бол у стомаку, одлази у Војну болницу у Нишу, а 11. новембра у поподневним сатима одлази на вечни починак. Сахрањен је уз највеће почасти у суботу, 13. новембра.

„Децо, Светислава више нема“ – говорила је Љубица својим синовима Драгану и Милету, али и снахама Жаклини и Христини. Од тог тренутка ништа више није било исто...

Након Светиславове смрти, породица Милић, посебно Драган и Жаклина западају у тешко сиромаштво, а излазе захваљујући сарадњи са господином Иваном Дервјаченком, који нуди запослење Драгану Милићу. Нажалост, због сиромаштва, породица Милић продаје своја имања и сеоску кућу у селу Јасеница. Почетком 2012. године Драган Милић сазнаје да болује од тешке болести. Повлачи се из свих послова.

2000-их година 21. века, Милићи се развијају, школују и усавршавају. Љиљана и Јован Милић завршавају Машински факултет, Универзитета у Нишу. Док Михајло и Павле уписују Трговинску школу у Нишу, а најмлађи члан породице Обрен, уписује Средњу стручну школу са жељом да настави школовање на Машинском факултету.

Одлуком савета породице од 2015. године старешина породице је Јован Милић, средњи син Драгана и Жаклине Милић.

2011. године Јован Д. Милић оснива хуманитарни портал, а данас хуманитарну организацију „Нађи Раула“, која је посвећена његовој инспирацији Раул Валенбергу.

2014. године Јован добија највише признање Града Ниша – Награду „11.јануар“, исте године учествује на Копаоник Бизнис Форуму, а крајем године Hello! Магазин га проглашава за личност године.

Госпођица Љиљана Милић ступа у брак са господином Немањом Гроздановићем 1. маја 2019. године. Брак се после пар месеци окончава.

Председник Републике Србије Александар Вучић 2019. одликује Јована Милића сребрном медаљом за заслуге.

Милићи данас живе у свим деловима света, пар чланова породице (директни потомци Милета старијег, наследници Часлава) живи на Малти, док Миле Милић (Светиславов син) живи на релацији Француска – Хрватска.

Крилатица Милића је „породица је лука мира у олујама“. Кроз доброчинство и велике акције у Црквама, углавном Епархије Нишке, Милићи се труде да помогну свом народу.

ИЗВОД
ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ РОЂЕНИХ

Народног одбора Јаснића, среза Добричког, СТРАНА 82

Текући број 86

9. X 1936 год. (дан, месец и година уписа)

9. деветог месеца 1936 год. (дан, месец, година и час (0-24 часа) рођења)

Јасеница (место рођења, улица и број)

Милић Светислав мушко (породично и рођено име и пол детета)

Накнадни уписи и примедбе:

ПОДАЦИ О РОДИТЕЉИМА	ОЦА	МАЈКЕ
Породично име (за мајку и девојачко) рођено име	Милић Живко	Богдановић Велика
Дан, месец и година рођења	20-IV-1920	22-II-1915
Држављанство	ФНРЈ	ФНРЈ
Народност	Србин	Српкиња
Занимање	земљорад.	земљорад.
Место становања	Јасеница	Јасеница

Примедбе и исправке грешака:

Породично и рођено име пријављеног

Пријавилац / Матичар

Издато дана 13 марта 1963 год.

М.П. Матичар

Образац XXIII/33 Цена 0'50 дин. Издање Инвалидског књижарског предузећа, Србије — Београд — 511/49

Извод из матичне књиге рођених: Светислав Милић

Кућа у којој су живели Љубица и Светислав Милић (Ковилово, на самој граници)

FEDERATIVNA NARODNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
PREDSEDNIK REPUBLIKE
KANCELARIJA ORDENA
BEOGRAD

2 VP

UVERENJE

Ovim se potvrđuje da je MILIĆ ŽIVKA SVETILSAV
pešadiski vodnik nosilac MEDALJE ZA VOJNIČKE VRLINE
koje mu je odlikovanje dodelio Predsednik Federativne Narodne Republike Jugoslavije
svojim Ukazom broj 87 od 3 decembra 1958 god.

3 decembra 1958 god.

Šef kancelarije ordena.

Уверење о одликовању Светислава Милића

Отац и стриц Љубице Милић

Љубица и Светислав Милић у младости

Црква Светог Илије у селу Јасеница (Епархија Нишка)

Из породичног албума

Из породичног албума

Породично стабло: ПОРОДИЦА МИЛИЋ

